

Natura – o sursă de sănătate

Pentru studiul de săptămâna aceasta, citește: Gen. 1,27 – 2,25; Gen. 3; Ier. 10,12,13; Ps. 19,1-7; Mat. 6,25-34; Ps. 104.

Text de memorat: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește alteleia acest lucru, o noapte dă de știre alteleia despre el.” (Ps. 19,1,2)

Dumnezeu i-a creat pe Adam și pe Eva după chipul Său. Există vreodată altă moștenire mai frumoasă decât aceasta? După aceea, El i-a așezat în Grădina Eden. Mai există vreun loc desăvârșit ca acesta? Așadar, atât ereditatea, cât și mediul ofereau un echilibru perfect pentru a genera și a conserva sănătatea deplină pentru minte și corp.

Dar a apărut păcatul și a distrus totul. Odată cu a doua generație, au intrat în lume invidia, ura și violența. Și natura a fost afectată de primele consecințe ale păcatului, iar, în momentul în care păcatul a devenit intolerabil, potopul a schimbat pentru totdeauna fața planetei.

Cu toate acestea, natura își mai păstrează încă frumusețea de la început. Ea ne mai oferă încă resurse suficiente pentru a ne satisface nevoile de bază. Tot ea ne poate dărui bucurie, fericire și bunăstare pentru a compensa parțial nefericirea provocată de păcat.

Astfel, în ciuda convulsiilor ei violente și fatale uneori, natura poate fi o sursă de sănătate a minții și a trupului. De asemenea, ea poate deveni pentru noi un mijloc de apropiere de Creator, sursa oricărui lucru bun: „Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, coborându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare” (Iacov 1,17).

Lumea în care trăim este atât de mînjită și de degradată de păcat, încât ne este greu să ne închipuim cum era viața în Eden. Nu exista păcat, suferință sau moarte; nimic nu producea durere sau întristare, lucruri cu care noi suntem atât de obișnuiți! Într-un anumit sens, ne-am obișnuit atât de mult cu aceste realități, încât uităm că ele nu au existat de la început, că nu a fost plănuț ca ele să existe și că vor dispărea într-o zi.

1. Cum descrie Scriptura viața și mediul din Eden? Cât de diferite sunt de viața și de mediul din vremea noastră? Gen. 1,27 – 2,25

Cuplul nou creat a fost așezat în grădina plantată de Dumnezeu Însuși (Gen. 2,8). Descrierea biblică este scurtă, dar, dacă privim la bunătățile pe care ni le oferă natura și astăzi, ne putem imagina belșugul de roade pe care trebuie să le fi dat prima grădină. Fără îndoială că Adam și Eva erau înconjurați de priveliști, de sunete, de arome și de miresme care le aduceau multă satisfacție și bună dispoziție. Acesta era Paradisul.

Nu avem nicio îndoială că mediul se potrivea perfect cu nevoile primilor oameni. Nevoile lor fizice, emoționale și mentale erau pe deplin satisfăcute. Stări precum nesiguranța, neliniștea și îngrijorarea erau complet necunoscute, deoarece nu exista nimic care să le provoace.

„Creatorul a ales pentru primii noștri părinți mediul cel mai potrivit pentru sănătatea și fericirea lor. El nu i-a așezat într-un palat și nici nu i-a înconjurat cu podoabe artificiale și obiectele de lux după care atât de mulți aleargă astăzi, dorind să le obțină. ... În grădina pe care Dumnezeu a pregătit-o ca să fie căminul copiilor Săi, copacii grațioși și florile delicate întâmpinau privirile la orice pas. Existau pomi de toate felurile, mulți dintre ei fiind încărcăți cu fructe parfumate și delicioase. Pe ramurile lor, păsările împleteau cântecele lor de laudă. Sub umbra lor, creaturile pământului se hârjoneau fără nicio teamă.” – Ellen G. White, *Divina vindecare*, pag. 261

Încearcă să îți imaginezi Edenul. Gândește-te la priveliști, la parfumuri, la arome și la orice altceva ai putea percepe cu ajutorul simțurilor. Ce ne spune aceasta despre faptul că, în principiu, trupul nostru este bun și a fost creat ca să ne bucurăm de el?

Cu toată frumusețea și bogăția ei, în prezent, natura este ca o sabie cu două tăișuri. Pământul nostru este bântuit de foamete, de cutremure, de maladii și de boli contagioase. Ceva teribil s-a întâmplat cu ea.

2. Ce schimbări imediate au avut loc la nivelul individului și în natură, ca urmare a păcatului? Gen. 3

Păcatul a avut consecințe imediate asupra vieții omului, sub aspectul ei fizic și spiritual. Și natura a fost afectată de păcat. Păcatul a avut asupra creațiunii cel puțin trei efecte:

1. Pământul a fost blestemat (Gen. 3,17). După ieșirea din Grădina Edenului, Adam și Eva au întâlnit piedici în cultivarea pământului. Solul a început să dea spini și pălămidă. Probabil că și creșterea plantelor era afectată de dăunători. După distrugerea adusă de potop, lucrurile s-au înrăutățit și mai mult.

2. Oamenii au început să se schimbe semnificativ. Oboseala și durerea au devenit o realitate. Relația dintre bărbat și femeie s-a schimbat. Geneza 3 pare a lăsa să se înțeleagă că, dacă nu ar fi fost păcatul, Eva nu ar fi avut dureri la naștere. De asemenea, relația lui Adam cu pământul s-a schimbat, iar munca avea să fie de atunci înainte mult mai dificilă. Nu știm în ce măsură i-a afectat pe primii oameni ideea că îi așteaptă moartea, dar probabil că ea i-a determinat să-și schimbe complet concepția despre viață.

3. Păcatul a modificat comportamentul oamenilor și al animalelor. Ura, invidia, egoismul, aroganța etc. au dus la acte de agresiune împotriva semenilor și a animalelor. Probabil că au avut loc și alte modificări la nivelul mediului (aducându-l la starea existentă în prezent). Animalele au început să se vâneze unele pe altele pentru a obține hrană sau putere. După cum se arată în Geneza 3-6, degradarea și violența s-au înmulțit atât de mult, încât lui Dumnezeu I-a părut rău că i-a creat pe oameni (Gen. 6,5-7).

Noi nu cunoaștem detaliile și mecanismele tuturor acestor transformări, dar putem să presupunem că s-au produs schimbări profunde. Cu toate acestea, Dumnezeu, în mila Sa infinită, a păstrat o mare parte din măreția inițială a creațiunii, pentru binele oamenilor.

Privește în jur, la minunile din natură. Ce lucruri din natură îți vorbesc despre măreția creațiunii de la început? Îți vorbesc ele despre speranța unei lumi mai bune?

Natura ne oferă o mărturie impresionantă despre existența lui Dumnezeu și, totodată, despre puterea Sa. Din nefericire, așa cum avertiza Pavel, oamenii (la îndemnul lui Satana) I-au întors spatele viului Dumnezeu și s-au închinat creațiunii, și nu Creatorului (vezi Rom. 1,19-25).

3. Cum este descrisă, în Ieremia 10,12.13, puterea creatoare a lui Dumnezeu și implicarea Sa permanentă în fenomenele naturale? Ce ne spun lucrurile create despre caracterul lui Dumnezeu?

După cum știm cu toții, natura devine uneori dușmanul nostru, răspândind în jur groază prin cutremure, erupții vulcanice, inundații etc. De ce au loc astfel de tragedii nu putem ști deocamdată. Totuși, din primele capitole ale cărții lui Iov, știm că suntem implicați în marea luptă dintre Dumnezeu și Satana și că Satana poate folosi forțele naturii în scopuri rele. În pofida acestor calamități naturale, natura încă ne mai vorbește despre bunătatea lui Dumnezeu.

4. Citește Ps. 19,1-6 și exprimă în cuvintele tale mesajul principal.

În mod obișnuit, adventiștii de ziua a șaptea consideră că natura este a doua „carte” care vorbește despre Dumnezeu. Observarea și studierea naturii cu smerenie și deschidere față de călăuzirea Duhului Sfânt ne vor adânci credința și încrederea în Dumnezeu. De asemenea, ele ne vor ajuta să înțelegem mai bine dragostea Sa față de făpturile pe care le-a creat. Atitudinea aceasta poate fi o mare sursă de bucurie și de liniște sufletească. Uneori, când nu mai avem niciun sprijin, frumusețea naturii și mărturia ei despre Dumnezeu pot fi o sursă de încurajare și de speranță.

Să presupunem că îi vorbești unei persoane despre bunătatea lui Dumnezeu (așa cum este ea descoperită în natură), iar ea aduce în discuție existența cutremurelor, a valurilor uriașe, a foametei etc. Ce i-ai răspunde? Ce ne spune realitatea acestor dezastre naturale despre limitele naturii în ceea ce privește reflectarea caracterului lui Dumnezeu?

5. Ce ne învață natura despre grija lui Dumnezeu față de noi? Mat. 6,28

Un tânăr ateu s-a convertit la creștinism. Imediat ce a pășit în viața cea nouă, a locuit câteva luni la țară și și-a făcut obiceiul de a se plimba prin pădure și de a contempla minunile și frumusețile create de Dumnezeu. Le văzuse și înainte de a deveni creștin, însă de-abia acum era capabil să observe caracterul Creatorului în ele. El a mărturisit: „Mă simt de parcă ăș fi deschis ochii pentru prima dată în viață!” În acea perioadă, acest tânăr creștin a reușit să-L cunoască pe Domnul cu adevărat.

6. Ce ne spune Domnul Isus că putem învăța când studiem natura? Mat. 6,25-34

Nu încape nicio îndoială că avem de învățat de la natură multe lecții spirituale. Însă natura poate fi un sprijin în creșterea noastră spirituală și în alt mod. Luca 5,16 ne spune că Isus „Se ducea în locuri pustii și Se ruga”. Ellen White afirmă că El făcea des lucrul acesta. Și noi avem nevoie să lăsăm totul, să ieșim în natură și să fim singuri cu Domnul. Frumusețea, odihna, liniștea pe care le găsim în natură, ne pot ajuta sufletește mai mult decât orice altceva. Aceasta nu înseamnă că vom descoperi neapărat un adevăr nou sau că vom căpăta o nouă înțelegere cu privire la un text sau la o doctrină, dar vom putea să recunoaștem dragostea și puterea Creatorului tuturor lucrurilor. Indiferent care va fi experiența noastră, nu există nicio îndoială că timpul petrecut în mijlocul naturii, în comuniune personală cu Dumnezeu, poate aduce vindecare și pace pentru trupurile și sufletele noastre.

„Toți cei care sunt învățați de Dumnezeu au nevoie de ora liniștită de comuniune cu propria inimă, cu natura și cu Dumnezeu. În ei trebuie să fie descoperită o viață care nu este în armonie cu lumea, cu obiceiurile sau cu practicile ei și ei au nevoie de o experiență personală în obținerea unei cunoașteri a voinței lui Dumnezeu. Trebuie să-L auzim în mod individual, adresându-Se inimii. Când orice alt glas este redus la tăcere și așteptăm în liniște înaintea Sa, tăcerea sufletului scoate și mai mult în evidență glasul lui Dumnezeu.” – Ellen G. White, *Divina vindecare*, pag. 58

Când ai avut ultima dată comuniune cu Dumnezeu în mijlocul naturii? Dacă este posibil, fă un efort și ieși în natură. S-ar putea să fii surprins de efectul pe care îl va avea asupra sufletului tău.

În secolul al XIX-lea, deismul, o teorie la modă atunci, susținea că Dumnezeu a creat lumea și apoi a abandonat-o. Potrivit acestei concepții, Dumnezeu există, însă nu intervine în existența planetei noastre.

Însă Biblia susține altceva. Dumnezeu nu a pus lumea în funcțiune pentru ca apoi să o lase să meargă de la sine, la voia întâmplării. Potrivit Bibliei, El este implicat în toate evenimentele de pe planetă. Dacă ne gândim bine, ce este Crucea, dacă nu intervenția directă a lui Dumnezeu în acțiunile omenesci?

7. Citește Psalmul 104 cu rugăciune. Ce aflăm aici despre prezența lui Dumnezeu la creațiune și în natură?

Probabil lucrul care ne impresionează cel mai mult la Psalmul 104 este entuziasmul și încântarea pe care le emană cuvintele din care este alcătuit. Psalmistul tresaltă de bucurie datorită puterii creatoare și susținătoare a Domnului. Aproape că Îl auzim strigând de bucurie și laudă. El Îl vede pe Dumnezeu la lucru în fiecare aspect al lumii naturale.

Dumnezeul prezentat în acest Psalm nu este Cel prezentat de dești. El este un Dumnezeu implicat în evenimentele de pe Pământ. Psalmistul găsește ușurare și speranță în puterea Domnului și dă uitării necazurile. Fără îndoială că problemele lui de zi cu zi nu își vor găsi rezolvarea prin contemplarea păsărilor care stau în cuiburile lor sau a leilor care își caută prada, însă el vede în natură lucruri care îi vorbesc despre bunătatea și puterea lui Dumnezeu, și lucrul acesta îi dă speranță.

Pe de altă parte, natura poate fi o sursă de vindecare pentru trup, minte și spirit. În multe cazuri, aerul curat, lumina soarelui, apa și dieta sănătoasă pot face minuni. Remediile naturale sunt niște mijloace eficiente de vindecare și de recăpătare a sănătății.

Unii medici le recomandă pacienților lor să își ia o zi liberă, să uite de treburile presante și să se relaxeze în natură. Unele cercetări arată beneficiile fizice și mintale pe care ni le poate aduce timpul petrecut în natură. În definitiv, Dumnezeu i-a așezat pe primii noștri părinți într-o grădină, nu într-un oraș! Sufletul nostru se simte mult mai bine într-un câmp plin de flori sălbatice, decât pe o șosea asfaltată.

Natura este unul dintre darurile lui Dumnezeu pentru noi. E bine să profităm de acest dar ori de câte ori avem ocazia. Cum poți să te bucuri mai des de ea?

„Căminul primilor noștri părinți avea să fie un model pentru alte cămine, pe măsură ce copiii lor aveau să plece de lângă ei și să stăpânească pământul. Căminul acela, înfrumusețat chiar de mâna lui Dumnezeu, nu era un palat magnific. Oamenii, în mândria lor, își găsesc plăcerea în ridicarea de edificii strălucitoare și costisitoare, glorificându-se prin lucrarea mâinilor lor. Dumnezeu însă l-a așezat pe Adam într-o grădină. Acesta era căminul său. Cerul albastru era acoperământul lui, pământul, cu delicatele lui flori și cu covorul ierbii de un verde viu, era podeaua, iar ramurile încărcate de frunze ale pomilor deosebit de frumoși formau baldachinul lui. Pereții lui erau plini cu cele mai strălucitoare podoabe – lucrarea mâinilor Marelui Artist. De jur împrejurul perechii sfinte, se găsea o lecție valabilă pentru toate timpurile, și anume că adevărata fericire nu se găsește în satisfacerea mândriei și în lux, ci în comuniunea cu Dumnezeu, prin lucrările create de El. Dacă oamenii ar da mai puțină atenție la ceea ce este artificial și ar cultiva o mai mare simplitate, ar fi mult mai aproape de scopul urmărit de Dumnezeu în crearea lor.” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, pag. 49, 50

„Contactul continuu cu misterul vieții și dragostea față de natură, ca și grija față de aceste obiecte frumoase ale creațiunii lui Dumnezeu vor ascuți mintea și vor rafina și înnobila caracterul.” – Ellen G. White, *Căminul adventist*, pag. 143

Întrebări pentru discuție

1. Cum putem să ne asigurăm că nu suntem niște închinători la natură, ci numai iubitori ai ei? Este dificil de făcut distincție între aceste două atitudini? Natura este minunată, dar nu trebuie să uităm niciodată că ea nu ne poate mântui. Numai Dumnezeu care a creat-o ne poate mântui. De ce este esențial să păstrăm adevărul acesta în minte?
2. Ce avem de spus, ca adventiști de ziua a șaptea, despre ocrotirea mediului? Cum ar trebui să răspundem la următoarea întrebare: „Noi știm că Domnul vine în curând și că lumea aceasta va fi distrusă și refăcută complet. Prin urmare, ce rost are să ocrotim mediul?”
3. Este posibil ca progresele extraordinare din lumea științifică și cele din cunoașterea naturii să ne ajute să-L iubim mai mult pe Dumnezeu și să apreciem mai mult puterea Sa? Cum anume? Dacă, în comparație cu oamenii din Antichitate, noi avem mai multe cunoștințe, înseamnă că avem și mai multe avantaje decât ei?

Era un tânăr

Orfan de mamă, părăsit de tată la doar câțiva ani, a crescut la bunici până când aceștia au murit, apoi a ajuns la un cămin de copii, unde a avut parte de multe zile de calvar. Era tânăr, prea tânăr, când a participat la prima lui „misiune”, în urma căreia a ajuns după gratii. După câțiva ani petrecuți acolo, într-o zi a cerut să fie scos la un program special, educativ-religios. Acolo a primit o Biblie și și-a propus să o studieze. Dar... de unde să înceapă? A hotărât să o deschidă la întâmplare și să citească. Zis și făcut. Dar primele cuvinte pe care le-a văzut pe pagina deschisă au fost: „Să nu furi”. „Cartea aceasta nu este pentru mine...” și-a spus el și a aruncat-o sub pernă. A doua zi, a repetat tentativa de studiu și... exact aceleași cuvinte. „Dar... cum să trăiesc fără să fur? Este singurul lucru pe care știu să-l fac. Și încă bine”. Așa că... a treia zi din nou : „Să nu furi”. „Înseamnă că este ceva special pentru mine.” Și, pentru prima dată în viața lui, acolo, în fața colegilor care râdeau de el, s-a plecat în genunchi și s-a rugat: „Doamne, dacă vrei să nu mai fur, ajută-mă Tu! Învăță-mă o meserie, să pot trăi din munca mea”.

În ziua următoare, un coleg de cameră i-a spus: „Nu vrei să mă tunzi și pe mine?” „Ce să fac? Fii serios... În viața mea nu am ținut o foarfecă în mână...” „Hai, te rog, nu sunt pretențios”. Și i-a dat foarfeca, iar Florin, cu teamă... țac, țac, mai bine de o jumătate de oră. Colegul a fost mulțumit. A doua zi, șeful camerei, un munte de om, a venit la el cu aceeași rugămintă. Și nu este deloc indicat să te pui rău cu șeful de cameră. „Șefu’, te rog, îți plătesc eu un tuns, numai nu-mi cere mie asta. N-am mai tuns pe nimeni”. „Ba da, ca pe X”. Și astfel, foarfeca a ajuns din nou în mâinile lui Florin care, după ce s-a rugat pentru ajutor, l-a tuns. „Nu am întâlnit mincinos mai mare ca tine”, a spus „clientul” mulțumit. „Cum spui tu că nu ai mai tuns pe nimeni? Uite ce bine m-ai aranjat!”

După câteva zile, unul dintre polițiști a venit și el să fie tuns. Cum să-l refuze? După ce s-a rugat iarăși pentru ajutor, Florin a început lucrul, de parcă Cineva îi conducea mâinile. Rezultatul a fost cu totul neașteptat: „Florine, văd că ești priceput. Locul tău nu este în camera asta. Pregătește-ți bagajele.”

A fost condus într-o cameră unde erau doar două paturi, unul ocupat de croitorul penitenciarului, iar al doilea... de frizerul proaspăt recrutat. În acea seară, plecat pe genunchi, Florin a rostit următoarea rugăciune: „Doamne, Îți mulțumesc că îmi dorești binele, că mă înveți să nu mai fac ce am făcut și, mai ales, că mă ajuți să urmez calea Ta, dându-mi o meserie. Vreau să ascult toată viața de Tine!”

Mihai Enea, Director SUP Moldova